

Sygn. akt II Ca 897/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Mróz

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Piotr Rajczakowski

Protokolant: Violetta Drohomirecka

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2015 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa I. S.

przeciwko Powiatowi (...)

o zapłatę 2.000 zł

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 21 sierpnia 2014 r., sygn. akt I C 871/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższa zasądzoną od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.700 zł do 2.000 (dwa tysiące) zł (pkt I i II), a koszty procesu do 717 zł (pkt III);

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 90 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 897/14 (transkrypcja wygłoszonego uzasadnienia)

Początek tekstu

[Przewodnicząca 00:00:01.699]

Rzeczypospolitej Polskiej. Sąd Okręgowy Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie tu obecnym po rozpoznaniu w dniu dzisiejszym na rozprawie sprawy z powództwa I. S. przeciwko Powiatowi (...) o zapłatę 2.000 złotych na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 21 sierpnia 2014 roku sygn. akt I C 871/14, punkt pierwszy - zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższa zasądzoną od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.700 zł do 2.000 złotych, a koszty procesu do 717 złotych- punkt 3 i punkt 1 i 2 wyroku; drugi punkt - zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 90 złotych kosztów postępowania apelacyjnego. Zostanie wygłoszone przez Sędziego Sprawozdawcę uzasadnienie do orzeczenia w sprawie II Ca 897/14.

[Sędzia sprawozdawca 00:01:03.842]

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego opartej w istocie na okolicznościach bezspornych i zważył co następuje. Apelacja podlegała w całości uwzględnieniu. W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Okręgowy podziela rozważania Sądu pierwszej instancji odnośnie kwestii związanej z perspektywnym działaniem orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 stycznia 2006 roku sygnatura akt U 6/04, który orzekł o niezgodności par. 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu Dz.U. 137 pozycja 1310 z Ustawą z 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym Dz.U. z 2005 roku nr 108 pozycja 908 ze zmianami oraz z Konstytucją RP, jak i podziela rozważania dotyczące braku związania stosującego prawo Sądu Powszechnego przepisami prawa aktu prawnego niższej rangi podustawowego uznanymi nie tylko za niezgodny z Konstytucją, ale i wydanego poza delegacją ustawy. Analizując całokształt przepisów obowiązującego porządku prawnego wskazać jednak w pierwszej kolejności należy za sprzeczność powołanego Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 28 lipca 2003 roku z art. 90 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, wobec czego rozporządzenie to, przede wszystkim z tej przyczyny, nie mogło stanowić skutecznej podstawy prawnej nałożenia, między innymi na powoda, obowiązku uiszczenia opłaty za wydanie karty pojazdu w kwocie 500 złotych. Zarówno bowiem, zasada pierwszeństwa prawa wspólnotowego przed prawem krajowym, jak i zasada bezpośredniości stosowania prawa wspólnotowego nie budziły wątpliwości, co do ukształtowania sytuacji prawnej między stronami niniejszego postępowania odnośnie oceny skutków pobrania powyższej opłaty, w szczególności, że powołany przepis artykułu 90 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską został jednoznacznie zinterpretowany w postanowieniu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 10 grudnia 2007 roku sprawie C 134/ 07. Powyższe orzeczenie Trybunału, jako orzeczenie interpretacyjne miało zaś moc obowiązującą ze skutkiem ex tunc, a zatem odnoszącym się do przepisu Traktatu od daty jego wejścia w życie, a co w przypadku Polski miało miejsce od daty jej przystąpienia do Unii Europejskiej, to jest od 1 maja 2004 roku. Gdy zatem w chwili uiszczenia przez powoda opłat Polskę obowiązywał już powyższy przepis Traktatu, to przepisy Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 28 lipca 2003 roku pozostawały z nim w sprzeczności, co skutkowało bezpodstawnym pobraniem przez stronę pozwaną powyższej opłaty w kwocie po 500 zł za każdą z kart pojazdu. Wbrew natomiast stanowisku Sądu Rejonowego i strony pozwanej utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego jest już pogląd, że obowiązek zwrotu nienależnie pobranej opłaty za wydanie karty pojazdu dotyczy całej opłaty w kwocie 500 zł, a nie ogranicza się do różnicy między tą opłatą a kwotą 75 złotych stanowiącą przyjmowany koszt druku i dystrybucji karty, zobacz uzasadnienie powołanej wcześniej uchwały Sądu Najwyższego z 25 listopada 2011 roku III CZP 67/11 oraz z 2 czerwca 2010 roku III CZP 37/10. Motywacja powyższego stanowiska jest przy tym taka, że powołane we wcześniejszych rozważaniach postanowienie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 10 grudnia 2007 roku C 134/07 odnosi się do pełnej wysokości opłaty za kartę pojazdu w kwocie 500 zł, a nie jedynie do różnicy 425 złotych pomiędzy kwotami określonymi w Rozporządzeniu z 2003 i 2006 roku. Trybunał uznał bowiem za sprzeczną z prawem unijnym opłaty nakładano w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego w sytuacji, w której taka opłata nie jest nakładana w związku z nabyciem w Polsce używanego pojazdu samochodowego, jeżeli jest on tam już zarejestrowany. Podzielając zaś powyższy pogląd w zasądzeniu na rzecz powoda stosownie do jego żądania podlegały zatem pełne opłaty po 500 złotych za wydanie kart pojazdu w liczbie 4, uiszczone stronie pozwanej, jako nienależnie (art. 410 w związku z art. 405 kc) w łącznej kwocie 2.000 złotych. Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy na podstawie artykułu 386 par. 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok - punkt pierwszy, o kosztach postępowania apelacyjnego - punkt drugi, na które składała się odpłata od apelacji w kwocie 30 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika wynoszące 60 złotych orzekł w myśl art. 98 par. 1 i 3 w związku z artykułem 99, 391 par. 1 kpc oraz par. 6 pkt 1 i par. 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. To wszystko.

[koniec części 00:05:39.822]